

Рівень

ФАХ, ЩО СПРИЧИНИТЬ НОВУ ТЕХНІЧНУ РЕВОЛЮЦІЮ

Четвертокурсник Інституту АЕКСУ нашого університету Олександр Штельмах взяв участь у студентській науково-технічній конференції Frontiers in Optics (FiO) в місті Рочестер (штат Нью-Йорк, США). FiO організувала міжнародне наукове товариство OSA — Optical Society of America. Вона ж і виділила Сашкові грант на участь у цьому представницькому молодіжному науковому форумі.

Позаминулого літа на кафедрі ЛОТ (лазерної і оптоелектронної техніки, завідувач — заслужений діяч науки і техніки України, доктор технічних наук, професор Володимир Кожем'яко) OSA відкрила своє представництво. Ця наукова інституція займається поширенням та культивуванням сучасних технічних ідей, які базуються на оптиці.

Сашко перший студент нашого університету, який взяв участь у конференції FiO. Він виявився і наймолодшим її учасником.

— Зараз я отримую бакалавра. А учасники цього престижного наукового студентського форуму — це головним чином ті, хто вже працює над дисертацією на ступінь доктора PhD. Тобто, це рівень наших аспірантів.

Та попри юний вік Сашко аж ніяк не почувався дискомфортно. Конференція була дуже насиченою, паралельно проходила велика кількість заходів, і кожен учасник міг обрати план відвідувань за своїми пріоритетами.

— Я слухав лекції по адаптивній оптиці. Лекції мали актуальні та новітні знання. На FiO вони пропонувались людям, які вже на шляху до докторської. Але і мені сприймати таку інформацію було зовсім не складно — якраз зараз на 4 курсі ми у ВНТУ вивчаємо цей матеріал, готуючи бакалаврську роботу.

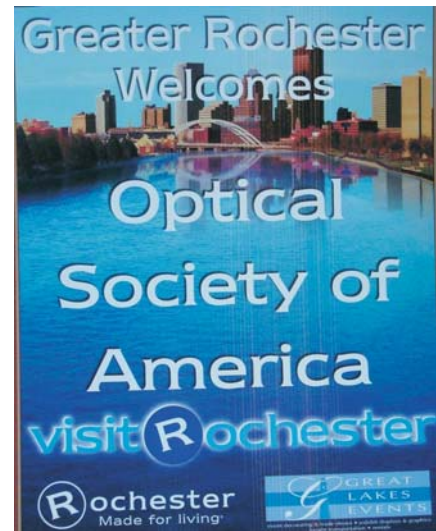
Рівень юного вінничанина одразу запримітили. Тож, Олександр Штельмах отримав офіційне запрошення на студентську зустріч OSA, яка відбудеться навесні уже в Європі — в Барселоні (Іспанія).

Але Сашко вирішив туди... не їхати.

— Участь у таких масштабних наукових форумах дуже стимулює до наукової роботи, особистісного зростання. Заряд енергії і натхнення я отримав величезний, тому вважаю, що варто, аби на черговий форум поїхав хтось інший з «офіцерів» нашого університетського відділення OSA.

Головний куратор OSA Кікі Л'латен і студент нашого університету Олександр Штельмах

Чому так воєнізовано — офіцери? Голова, секретар, заступник голови і касначей структурного підрозділу студентського відділення — є officers, керівники.

— Найцінніше, що я зрозумів: для сучасної молоді люди не відкрито безліч можливостей для розвитку в багатьох напрямках, пов'язаних з оптикою. На мій погляд, немає іншої спеціальності, яка надає такий широкий спектр для майбутніх твоїх наукових пошуків і для застосування своїх знань, як лазерна та оптоелектронна техніка. Я навчаюся на кафедрі ЛОТ, це робота і зі штучним інтелектом, це робота з елементарною оптичною базою, з системами комунікацій, це робота з системами стеження, з біомедичними приладами, абсолютно з усім технічним аспектом сучасного життя, яке можна перенести на оптичну елементну базу. Перехід, зміна електроніки на фотоніку спричинить нову технічну революцію, я так вважаю.

Нобелівський лауреат Еміль Вульф, професор Рочестерського університету, відкривав технічну секцію конференції. Тут виголошувались лекції щодо специфіки наукових напрямів сучасної оптики. Потому на неформальній зустрічі для учасників конференції Сашко мав змогу з ним поспілкуватись.

— Говорили стосовно проблем розвитку пострадянських країн. Пана Вульфа цікавило, як змінюється наше життя. Україну у США добре знають. Дуже цікаво було почути думку громадянина Аргентини: усі проблеми України через втручання у внутрішню політику зовнішньополітичних сил. Американські студенти, науковці знають про геноцид українського народу, про голодомор, про нашу трагічну історію. Дуже прикро, що не усі громадяни України прагнуть до такої обізнаності. Мені подобається, що американці цінують себе як націю, як молоду націю, цінують свою історію. Наприклад, у Бостоні під час громадянської війни війська залишили гармату. Зараз вона стала історичною пам'яткою, навкруг парк.

На постер-сесії Сашко звітував про діяльність студентського відділення OSA нашого університету. Зробив презентацію нашого ВНТУ і міжнародного науково-технічного журналу «Оптико-електронні інформаційно-енергетичні технології», який видається в нашому університеті.

Головний куратор OSA Кікі Л'латен запросила Сашка у центр OSA, який займається науковою публіцистикою. Там «Оптико-електронні інформаційно-енергетичні технології» дуже високо оцінили. Тим паче, що жоден зі студентських підрозділів не представив друкованого видання. OSA зголосилася співпрацювати з нашим журналом і кафедрою ЛОТ ВНТУ.

Принагідно зауважимо, що кафедра ЛОТ уже 8 років має плідні наукові зв'язки з міжнародним товариством оптичної техніки SPIE, студентське відділення якого теж

успішно діє в нашому університеті.

Сашко заприятелював з багатьма студентами канадських, американських і європейських університетів. А окрім Рочестера, побував у Нью-Йорку, Бостоні, бачив Ніагарський водоспад, відвідав Єльський університет, а також арт-галерею цього університету, де мав змогу споглядати картини Сальвадора Далі, Клода Моне та інших художників-геніїв.

З висоти хмарочосу. Rockefeller Centre

– Життя в Україні і життя в США не можна порівнювати, у них зовсім інша модель суспільства. Дуже багато залежить від твоєї працездатності і цілеспрямованості. Здивувало, що американська молодь не прагне бути інженерами. Приміром, у Бостонському університеті, одному з найреспектабельніших у США, кількість студентів з року в рік скорочується, адже отримати інженерну освіту трудомікше, аніж, скажімо, фах психолога.

А штучні американські посмішки Сашко заперечує.

– Байдужих посмішок там менше, аніж у нас байдужих людей. Я пішов прогулятися пішки, тричі біля мене зупинялись поліцейські: цікавились, чи усе в мене добре, чи не треба мене підвезти.

А от стресовість через фінансову кризу в американців вища. Якщо ти успішна людина і маєш гарну роботу, це нормальний показник, коли на тобі «висить» півмільйона доларів кредиту. Тому чути про скорочення штату дуже негативний вплив мають: втратити роботу – це втратити усе. Дешевшає житло – позитив для тих, хто збирається його придбати. Але для тих, хто купив його до фінансової кризи, величезний удар, адже треба виплачувати кредити за старими високими цінами.

І ще студент Штельмах зрозумів – нині у світі цінуються насамперед аналітичні здібності людини, здатність до навчання, до засвоєння інформації і до генерування нових ідей.

«ДІТИ МЕХАНІКИ» – ЧЕМПІОНИ!

Ось і закінчився сезон КВН у ВНТУ. Прихильники КВН з нетерпінням чекали на головну подію ігрового сезону – фінал КВН. Ще б пак! Адже фінал – це найсмійливіший, найзахоплюючий та найбільш інтригуючий поєдинок. Саме у фіналі зустрічаються супротивники рівні за силами, і передбачити, хто з них одержить перемогу, не зміг би, напевно, жоден оракул.

2-го лютого на сцену університетської актовної зали вийшли три команди: «Діти Вінницького політеху» (ІНАЕКСУ), «220» (ІНЕЕЕМ) та «Діти механіки» (ІНМТ).

Крім традиційного набору конкурсів «Візитка», «Розминка» та «Домашнє завдання» у фіналі провели ще й «Відео-конкурс» та давно і безпідставно забутий «Капітанський конкурс».

Тришки новаторства було у фіналі і з журі. Замість традиційного складу журі у кількості п'яти осіб, переважна більшість з яких – це керівники творчих колективів ВНТУ, цього разу суддівська команда складалась із дев'яти осіб, семеро з яких – це заступники деканів з виховної роботи, по одному представнику від кожного інституту.

Команда енергетиків «220» – дебютанти гри. Напевно, саме тому протягом гри «значення напруги» було не завжди номінальним, а дещо пониженим. Капітанський конкурс взагалі, на мою думку, пройшов в режимі «холостого ходу». Але, не зважаючи на «молодість» та недосвідченість, в цілому команда нового покоління КВНників «220» виступила досить достойно. І я щиро вірю у їхній подальший розвиток, вдосконалення та успіх.

Команда-переможець університетських ігор КВН «Діти Механіки» з групою підтримки на чолі з директором Інституту МТ, професором Юрієм Буренніковим

«Діти Вінницького політеху» та «Діти механіки» – досвідчені команди зі стажем та численними перемогами за межами університету. Вже після першого конкурсу стало зрозуміло, що саме ці дві команди – основні претенденти на перемогу. Фінальна гра обох «Дітей» була морем нових, дотепних та цікавих жартів і мініатюр. «Діти механіки» порадували глядачів та журі незабутніми відповідями на каверзні запитання суперників та глядачів у найважчому конкурсі «Розминка».

У підсумку звання чемпіона здобула команда Інституту машинобудування та транспорту «Діти механіки», набравши найвищий бал – 40,1. А «Діти Вінницького політеху» на 3,6 балів випередили команду «220» (38,5 : 34,9) і стали, відповідно, другими.

Особисто я впевнена, що ця гра ще довго буде в пам'яті глядачів, жарту учасників стануть крилатими і підуть в народ. Адже фінал був дійсно цікавим, чого не можна сказати про півфінал.

Закінчилась гра, але свято не закінчується, воно залишається з нами, адже команди подарували глядачам святковий настрій і примусили світитись посмішками обличчя десятків людей.

**Анна ПИСКЛЯРОВА,
проректор з виховної роботи ВНТУ**

Вернісаж

Студентів запрошують ганяти чари

151-ша виставка відкрилась в нашому університетському Центрі культурології і виховання студентів. Це доробок творчого і родинного тандему з Ладижина — Василь Рижий (кераміка) і Наталя Лавренюк (декоративний розпис).

Попри економічну кризу, буденні проблеми і сіру незимову негоду на цьому вернісажі не було жодної людини з поганим настроєм. Відкриваючи експозицію, це одразу зауважив заступник завідувача кафедри КСПП, кандидат педагогічних наук, доцент Микола Прищак:

— Творчість їхня глибинно українська. І вселяє оптимізм, віру, що усе в нас, українців, буде добре. Ми ж то таки того варті!

— Вони мої земляки з Тульчинщини. Василеві роботи мене вражають почуттям гумору, що рятує людину в найскрутніших ситуаціях. А Наталчині тією тонкістю жіночої душі, яка споконвіч оберігає українську родину. — Квіти вдячності і захоплення принесла митцям завідувач Центру народознавства ВДПУ Тетяна Пірус. — Я бачила їхні роботи в обласному краєзнавчому музеї, і на міжнародному ярмарку в Лодзі. Їхні твори, певна, будуть у родинях багатьох країн, адже в технічному університеті вчать студенти з усіх континентів.

Василь закінчив художньо-графічний факультет Одеського педуніверситету.

— Я хоч не гончар, але гончарую.

А то неабияка таїна — творити з глини. Саме слово «гончар» від «ганяти чари».

Його роботи теплі і дотепні. До вподоби відтворювати в глині героїв Гоголя. І сюжети з казок. «Мабуть у дитинстві не награвся, — посміхається Василь, — а обрав такий стиль творчості, аби відокремитися від решти майстрів керамічно-го ремесла».

Чимало робіт ладижинського гончаря розійшлося по світу — у приватні колекції. Зі своїми теракотовими дотепни-

«Багатий улов»

ками їздив до Німеччини, Польщі. Крім кераміки займається майолікою. Хоча майоліка дуже особлива, адже вогонь і високі температури не дають достеменно бути певним, яким врешті буде виріб. Трапляється, виходить передбачувано цікава річ, а бува — просто шмат обпаленої глини.

З Наталею виготовляють кераміку разом — він робить тарілочки, а вона розписує. Бува, вона зліпить, а він покриває глазур'ю.

— Приїжджайте до нас у Ладжину! Маємо невеликий музей. Студенти і на кругу зможуть покрутити — погончарувати. Ми раді будемо гостям з технічного університету!

Тим паче, що Наталя свого часу збиралась поступати в «політех». Але захопившись живописом, обличила фізику і математику.

— Одна справа, коли розглядаєш готовий виріб, і зовсім інша, коли спостерігаєш сам процес творення, або й сам спробуєш. Тож, приїздіть! — Приєднується майстриня до запросин свого чоловіка.

Окрім мистецького таланту мають двох збитошників, які потребують уваги і уваги. Тому почасти доводиться працювати вночі. Коли меншому було три роки, він впевнено

своїм творчим батькам сказав: «Я хочу, щоб ваша майстерня десь ділася! А ви більше вдома були».

Хоча хлопці теж охоче працюють в ім'я мистецтва — завжди готові підстригти kota. З котячої шерсті мама зробить пензля. І такий пензлик не замінить жоден інший.

Наталка щиро чудується своєму українському народові. Здебільшого ж у злиднях жили, але як уміли прикрасити свою оселю — з нічого зробити шедевр.

Раніше традиційно малювали простими аніліновими барвниками. Це ті порошечки, якими на Великдень фарбують крашанки. Розводили їх на жовтку. Тоді фарба стає яєчною темперою. Кольори в поєднанні із жовтком виходили дивовижно яскраві, і роботи виходили, як лаковані. Це і петриківський розпис, й ікони так писали. Наталка цю техніку теж застосовувала.

— Але є така напасть, як жучки і таргани, котрі ласі до яєчної темпері. Повисить робота без скла, а через деякий час зникла — з'їли комахи. Натуральний ж бо продукт!

Тому перейшла на клей ПВА. Жучки не їдять, але нині і він не підходить — якості став не для мистецтва. Тож, зараз здебільшого використовує акрилову основу.

Голова Вінницького осередку Національної спілки майстрів народного мистецтва України, директор музею-садиби Михайла Коцюбинського, заслужений діяч мистецтва України Федір Панчук запевнив, що Василеві і Наталці варт поповнити Спілку:

— Вони живуть із своєї творчості. Це мужньо і нині далеко не кожному вдається.

«На зеленому горбочку у вишневому садочку притулилася хатинка, мов маленькая дитинка»

СВЯТО НАДІЇ ПЛАНЕТИ

Інтернаціональне студентство ВНТУ відновило свою стару і добру традицію – День міжнародного співтовариства і єдності. Феєричне дійство на великій університетській сцені відбувається уже третій рік поспіль, поєднуючи національне мистецьке різноманіття країн Європи, Азії, Африки і Латинської Америки.

«Dear students! On behalf of the Rector of our University, Professors and teachers' staff I congratulate you on the occasion of the Day of International students unity», – звертається до інтернаціональної зали проректор з виховної роботи ВНТУ Анна Писклярова

Для 70 країн планети наш університет готує фахівців уже понад три десятиліття.

Оскільки глядацька зала – переважно іноземні студенти, тому:

– Dear students! – Звертається до них проректор з виховної роботи ВНТУ Анна Писклярова. – On behalf of the Rector of our University, Professors and teachers' staff I congratulate you on the occasion of the Day of International students unity. I wish all the students the real student's life, successes in your studies and passing of the exams. Love our university! I believe, that it will become your second home. I hope sincerely, that you will make use of all the possibilities, provided by our university. You will have to solve a lot of difficult, not easy tasks, and I hope you will cope with them. Be optimistic and believe in your forces. One more time I would like to congratulate you on the occasion of the holiday!

Першими на сцені зустрічали палестинських студентів. Представляв країну лідер палестинського земляцтва Вінниці Авад Абу Хамед – четвертокурсник медуніверситету. А народний палестинський танець «Дафкі», як завжди здивував своєю тривалістю і витривалістю виконавців. «Набд Ан Дафа» – «Пісню про Палести-

ну» проникливо заспівав четвертокурсник Раед Обайд.

Кіноекскурсію Китаєм провели слухачі підготовчого відділення Ху Жун і Чжан Веньгуань.

Романтичну пісню «Лан Хуа і Дуо Дуо» – «Освідчення в коханні на березі моря» запропонували Чжан Чжимін та Дун Сінь Ін. «Ме Жен Юу» – «Про морську русалку» співали Цю Шуан й Чжао Юе. «Лонд Чуан Жен» – «Пісню про китайців, які живуть у різних країнах світу, але люблять свою батьківщину» співали гуртом Лін Янь, Чжен Чжон, Шан Фей, Го Ялін та Ян Лунгжуй.

Юні китайські студенти трепетно розповідали про свої народні інструменти, звучання яких їм зворушливо нагадує про рідний дім, котрий за тисячі кілометрів. Сюди, ще недавно в таку далеку і незнайому Україну, вони серед найнеобхідніших речей везли те, що різнить їхню націю від решти, те, що зігріватиме їхню душу вдалечині від рідних.

На китайському народному інструменті Ху Лу С «Про гарного павича» («Ми Аїд Дін Кон Чює») грав слухач підготовчого відділення Ван Ціцзюнь.

Першокурсниця Інституту МЕЕЕК Лю Веньцзюнь виконала «Се Ман» на Е Ху

Чути наживо рідну національну музику за тисячі кілометрів від домівки – це просто щастя

«Еквадор – це наша країна»

Першокурсниця Інституту МЕЕЕК Лю Веньцзюнь на Е Ху грала «Се Ман» («Про біг коней»):

– Для виготовлення цього інструменту застосовується шкіра змії, дерево бамбука та волосини з кінської хвоста, – пояснює вона українською.

Країна пристрасті та екзотики, назва якої в перекладі з іспанської означає «екватор». Тож, Еквадор.

Національний колоритом чарували залу студенти різних інститутів нашого університету. Танець «Ямур» виконали Зуріта Рон Сінді Памела, Зуріта Рон Андреа Соледад, Леон Хакоме Дора Патрісія, Пантоха Дукес Естефанія Паола. А потім до них, до естрадного танцю «Меренгі» приєдналися й інші еквадорські студенти ВНТУ.

Віртуальну подорож батьківщиною «Ламбади» і «Макарені» запропонували третьокурсник Інституту АЕКСУ Контрерас Васкуес Луїс Філіпе та другокурсник Інституту ЕЕЕМ Торрес Рівера Едуардо Андрес.

Тернопільському гурту «СКАЙ» залишається тільки мріяти, аби фани так підспівували і так аплодували на їхніх концертах, як третьокурснику ІНАЕКСУ Фарруху Бозорову за «Подаруй світло»

«Еквадор – це наша країна» – іспанською співав той же Контрерас Васкуес Луїс Філіпе. А пристрасно акомпанували йому гітари – третьокурсник ІНІТКІ Рохас Роблес Хав'єр Альфонсо та другокурсник ІНЕЕЕМ Пітер Херман.

До Ємену запросив магістрант Інституту РТЗП Хяія Таха Абдо Аль-Адемі.

А до країни пекучого сонця Африки, до Сенегалу – слухач підготовчого відділення Ндіяй Абду Кадер. «Проти війни у Африці» хлопець співав акапелло мовою вольоф.

Камерун. «Про мир і любов у всьому всесвіті» на ка-

мерунському діалекті дуала співав Бема Франк Крістіань Арістиде. А потому вишуканою українською:

– Я дуже дякую своїм викладачам!

Слайди і цікаву розповідь про історію і культуру Таджикистану запропонував Манучерх Зарипов (4 курс Інституту АЕКСУ).

Його земляк, третьокурсник ІНАЕКСУ Фаррух Бозоров:

– Я за роки свого навчання навчився не лише розмовляти українською, а й співати. Тому й сьогодні співаємо не рідною таджицькою, а українською.

Національний ангольський танець «Кінтуені»

Тернопільському гурту «СКАЙ» залишається тільки мріяти, аби фани так підспівували і так аплодували на їхніх концертах.

– *Навколо кружляють тисячі життєвих сцен,
Стрімко розбиваючись об каміння часу.*

*На великій відстані сняться мені сни,
Образи людей, яких давно не бачив.*

*Дім завжди чекає тебе поглядом у вікні,
Рідні очі так жадають зустрічі з тобою.*

– Фарух «Подаруй світло» виконував під оплески.

Ангола. Про свою батьківщину розповів другокурсник ІНІТКІ Макайя Жорже. А потому разом зі своїми земляками запально танцював національні ангольські танці – «Кабідула» та «Кінтуені», які своєю незвичністю і колоритом викликали шквал емоцій інтернаціональної зали.

Резюмував свято директор Інституту міжнародних зв'язків ВНТУ, завідувач кафедри інтелектуальних систем, доктор технічних наук, професор Сергій Юхимчук:

– Молодь – це майбутнє нації. А освічена молодь – це надія нації. Я сподіваюсь, що сьогодні в нашому залі перебуває надія багатьох націй планети!

Відеотехніка не встигала за динамікою дійства на сцені

СПОРТ

ДРЕВНЄ МИСТЕЦТВО – СУЧАСНИЙ ВИД СПОРТУ

Спілкуємось із найкращою дівчиною Вінниччини – **Дариною Ніколаєвою**, яка здатна стріляти не лише очима, поцілюючи у юнацькі серця. Вона уже неоднораз здобувала перемоги в обласних конкурсах зі стрільби із лука. А цьогорічна перемога просто підтвердила, що попередні досягнення були закономірними.

– **Чому ти захопилася таким не особливим видом спорту?**

– Ще зі шкільних років мене захоплювала середньовічна культура. Тож, з того часу я активно займаюся у секції історичного танцю та рольового моделювання, яка працює при клубі історичної реконструкції «Алькона». А оволодіння майстерністю стрільби із лука не лише дає мені можливість точніше відтворювати образ середньовічної людини, а й у певному духовному сенсі наближає мій внутрішній світ до внутрішнього світу своїх героїв.

– **Цей вид спорту – зовсім не дешево задоволення.**

– Увесь необхідний інвентар вироб-

Усі призові місця обласного конкурсу зі стрільби із лука здобули студенти нашого університету.

У чоловічому заліку найкращим стрільцем Вінниччини з класичного лука визнано Дениса Будилькова (група 11С-05). Олександр Дрозд (група 2Б-05, Інститут БТЕГП) посів друге місце, Антон Лілевський (група 2ЛОТ-06, Інститут АЕКСУ) – третє.

Серед дівчат у конкурсі найкращою виявилась студентка групи 11МО-05 Інституту МЕЕЕК Дарина Ніколаєва. Трохи їй поступилась наша Оксана Філь (група 2РТ-08, Інститут РТЗП). Галина Мальована (група 1РТ-08) стала третьою.

А з блочною лука найкраще серед чоловіків стріляє завідувач кафедри радіотехніки нашого університету, доктор технічних наук, професор Олександр Осадчук.

ляється лише за кордоном. Найдешевший комплект стріл коштує приблизно 120\$, звичайний класичний лук – від 300\$ до 1000\$. І це не кажучи про приціли, опори та ще безліч іншого знаряддя, яке конче необхідне. У нашій же області стрільба з лука впродовж останнього десятиліття фінансувалась за залишковим принципом. Нині ж нашій спортивній секції міська влада взагалі відмовила у матеріальній допомозі.

Я не можу зрозуміти таку байдужість, адже стрільба з лука завжди була одним із найвдаліших спортивних напрямків, який приносив нашій державі нагороду світового, європейського та інших рівнів. Хочу запитати наших «спортивних мужів»: де збираються брати поповнення стрільців із лука, якщо у половині областей України цей спортивний напрямок повністю загинув, а у інших – на межі вимирання?

Тож, я не перестаю захоплюватися наполегливістю нашого тренера Михайла Філя, який ведучи постійну боротьбу з обласним спортивним комітетом, не втрачає свого ентузіазму та любові до цього виду спорту.

Звичайно, за такого байдужого ставлення влади наше існування було б просто неможливим. Тому надзвичайно вдячні за матеріальне сприяння нашому Вінницькому національному

технічному університету і особисто ректору, академіку АПНУ Борису Мокіну.

– **Кому завдячуєш своїми спортивними досягненнями?**

– Насамперед тренерам Михайлу Філю і Олександру Осадчуку, адже завдяки їх педагогічному вмінню я досягла певних результатів. І також моїм батькам. А ще друзям.

– **Чому дівчина з такими спортивними досягненнями обрала ВНТУ?**

– На мій вибір вплинув імідж Вінницького національного технічного університету. Визнання його здобутків і у нашій державі, і за її межами. До того ж, мене завжди цікавила економічна теорія та перспектива її поєднання з новітніми інформаційно-обчислювальними системами, що дає надзвичайно широкі можливості для прогнозування та моделювання глобальних економічних процесів. Саме тому, коли мені довелося обирати, з якою спеціальністю поєднати своє життя, я без вагань подала документи в Інститут менеджменту, екології, економічної та екологічної кібернетики ВНТУ.

Розмовляв Валерій ГРАНЯК, студент групи ЕПА-07, Інститут ЕЕЕМ

ФІНАЛЬНОЇ ПЕРЕМОГИ!

Кандидат у майстри спорту з шахів Віктор Сторонський — асистент кафедри телекомунікаційних систем і телебачення нашого університету переміг в третьому напівфіналі чемпіонату України з заочних шахів.

Усього напівфіналів було 4. Вихід до фіналу забезпечують лише 1-2 місця.

Віктор з результатом 9,5 очок з 12 можливих здобув право участі у фіналі чемпіонату України із заочних шахів з нормою майстра спорту України. Стартує чемпіонат України 1 червня. У вирішальних фінальних змаганнях братиме участь 16 осіб, серед яких 8 майстрів спорту.

УНІВЕРСИТЕТСЬКІ ТУРИСТИ – ЧЕМПІОНИ УКРАЇНИ

Троє студентів нашого університету Олексій Новак (Інститут РТЗП), Ольга Руденко (ІНІТКІ), Вадим Ковальчук (ІНМАД) у складі групи здійснили піший похід 4 категорії складності (із шести можливих) у горах Приполярного Уралу Російської Федерації. Членам університетського туристичного клубу «Одісей», як завжди, не сидиться вдома.

Подорож тривала 26 днів. 20 з них – активна частина походу. За цей час пройшли 250 кілометрів і подолали 10 локальних перешкод різної категорії складності – 7 перевалів та 3 вершини. До того ж один перевал та маршрут сходження на найвищу точку Уральських гір – гору Народа пройшли вперше.

З висоти 360-ти метрів першого перевалу спускались вниз по мотузках впродовж 4 годин. Звісно, не розлучаючись із рюкзаком за плечима, що важив 40 кілограмів. А вже потім продовжили рух пішки.

Окрім перевалів та вершин довелось долати велику кількість бродів через повноводні річки.

Уральські гори особливі ще й величезною кількістю різних комах. Тож, першу половину походу доводилось боротись із агресивними зграями комарів. А на десятий день нарешті ми до комарів і комарі до нас призвичаїлись. Нас почали сприйма-

ти за своїх. Проте з'явився новий ворог – міради оводів та гнус. Сліди від укусів оводів не загоїлись і досі. Хоча впродовж усіх двадцяти днів ми дивились на світ крізь протимоскітну сітку.

Але усі комашині тортури варт перетерпіти задля того задоволення, яке дарують незрівнянної краси краєвиди, пейзажі та природа – і гори, і справжня, первісна тайга.

Похід ми поділили на дві частини. Перша половина подорожі – складна гірська місцевість.

Споглядали неймовірне поєднання елементів середньогір'я та суворих, неприступних форм рельєфу високогір'я. Двічі переходили кордон Європа-Азія. Пройшли один із найменш відвідуваних районів Приполярного Уралу – район піку Свердлова, із неповторними прямовисними п'ятисотметровими стінами, вузькими гребенями та безліччю голубих льодовикових озер.

Зійшли на найвищу точку Уралу – гору Народа. А також на вершину, що правомірно вважається царицею

Уральських гір – гору Манарага. Вона зачаровує своєю красою усіх туристів та змушує повертатись знову і знову – це вузький (близько 4 метрів) півторакілометровий гребінь, що підіймається над землею на 1662 метри та виражений п'ятьма зубцями. Назва гори у перекладі із місцевої мови означає «ведмежа лапа». Хоча вона географічно у центрі району, проте навколо неї немає домінуючих елементів рельєфу на відстані 10 кілометрів. Манарага ніби у серці гір, оточена гірським кільцем.

Друга частина походу – десятиденний маршрут тайгою вздовж трьох надзвичайно гарних річок.

Милувались справжньою тайгою. Це і важкопрохідні ліси, і болота, і надзвичайно пухкі мохи, і річки, шириною 50-150 метрів із кришталевою водою та найсмачнішою у світі рибою. Долини річок Варнгир та Синя одна від одної на відстані 7 кілометрів, але абсолютно різні. Річки омивають безліч островів, розміри яких інколи вимірювались кілометрами. Останні три дні ми постійно рухались від острова до острова по воді.

Усі комашині тортури варт перетерпіти задля незрівнянної краси гір і первісної тайги

Глибина переходів інколи сягала грудей. Намагались полічити острови. Але на третьому десятку усі збилися із лічби. Вочевидь від утоми. Як не як, а кожен з нас за час походу суттєво полегшав – втрата ваги сягнула до 8 кілограмів.

А ще чудував нас полярний день. Від першої до останньої хвилини походу жодного разу не стемніло. Перші дні сонце заходило за обрій близько одинадцятої вечора, а сходило о першій ночі. За ці дві години спостерігались або казкові «горіння» неба, або легкі сутінки. Звісно, ми дезорієнтувались у часі. Особливо після того, як збилися покази годинника.

Зате погода була з нами заодно. Давала нам змогу під час дощів ретельно продумати подальший маршрут та тактику дій. І коли ми вже погоджувались відмовитись від гори або перевалу, погода великодушно дозволяла нам рух.

Подорож горами Приполярного Уралу Російської Федерації є проміжним кроком для майже усіх туристів-вінничан при переході від походів у «низьких» горах типу Карпат до високогір'я. Цей похід ми планували два роки. Торік через травму одного із членів групи похід довелося відмінити. Проте нині мрії стали реальністю.

Найменш відвідуваний район Приполярного Уралу – під Свердловом із неповторними прямовисними п'ятисотметровими стінами, вузькими гребенями та безліччю голубих льодовикових озер

За підсумками щорічного Чемпіонату України зі спортивних походів цей похід визнано найкращим.

Це досягнення є ще однією поділкою у рейтингу області та нашого Вінницького національного технічного університету. Нині попри надзвичайно малу кількість ініціативних студентів та можливостей туристичного клубу (вочевидь, через те, що туризм є неолімпійським видом спорту), наш «Одісей» здійснює найбільшу кількість офіційних спортивних походів і є найактивнішим студентським туристичним клубом області.

У найближчих планах клубу зимові походи, зимові семінари з гірського туризму, спелеопоїздки та категорійні походи у Карпати навесні і влітку. І, звісно, ж підготовка до складних походів вищих категорій.

Олексій НОВАК,
голова туристичного клубу
ВНТУ «Одісей»

Цариця Уральських гір – гора Манарага

Редколегія:

А. В. Писклярова
(головний редактор)

І. П. Зянько
(редактор)

П. Г. Гордійчук
(відпов. секретар)

Г. М. Багдасар'ян
(техн. редактор)

Б. І. Мокін

Т. Б. Буяльська

С. В. Павлов,

Л. І. Волхонська,

В. Г. Лисенко,

Т. С. Криклива,

М. П. Стрельбицький.

Адреса редакції:

кімн. 218, головний корпус,
Хмельницьке шосе, 95,
21021, м. Вінниця

Телефони:

внутрішній — 22-68
з міста — 59-82-68

E-mail:

impuls@vstu.vinnica.ua

«Імпульс» — щомісячник

Вінницького національного технічного університету.

Свідоцтво про державну реєстрацію
ВЦ № 424 від 29.12.2000 р.

Зверстано у видавництві ВНТУ
«УНІВЕРСУМ-Вінниця»

м. Вінниця, Хмельницьке шосе, 95,
головний корпус, кімн. 114, тел. 59-85-32

Комп'ютерна верстка — *Тетяни Крикливої*
Олени Кушнір

Світлини — *Сергія Маркова*

Підписано до друку 20.02.08. Формат 29,7×42 1/2.

Наклад 625 прим. Зам. № 2009-036

Віддруковано у комп'ютерному інформаційно-
видавничому центрі ВНТУ

м. Вінниця, Хмельницьке шосе, 95,
головний корпус, 1-й поверх, тел. 59-81-59